

Deel 1

De vreemdganger

Met een geamuseerde blik legt Robbert zijn servet neer en kijkt hoe Denise probeert met mes en vork haar scampi te ontdoen van zijn jasje. Het licht in het restaurant van het hotel is gedempt. Robbert is verrast door het ruime culinaire aanbod en volgt het gestuntel van Denise.

‘Je mag ook gewoon je vingers gebruiken hoor,’ moedigt hij haar aan. Denise glimlacht.

‘Nee hoor, het lukt zo ook wel.’

Verwoed prutst ze met haar vork aan de scampi en besluit het verborgen stukje vlees bij de staart te laten zitten. Ze prikt de rest aan haar vork en brengt het zachte, zoete vlees naar haar mond. Robbert voelt zich week worden als hij het onhandige gebaar van Denise ziet. De vrouw van de wereld is plotseling een klein onbeholpen meisje. Hij glimlacht en aarzelt even voordat hij zijn vraag stelt.

‘Vertel eens, Denise. Is er nu echt nooit een man in je leven geweest met wie je je leven hebt willen delen? Ik kan me dat niet voorstellen, je bent zo’n leuke vrouw.’

Uit zijn blik spreekt een warme belangstelling. *Ja, nu! Met jou wil ik mijn leven delen*, schiet het door haar heen. Dan vlamt de oude pijn op en draait ze haar blik van hem af.

Marc. Hoe lang is het nu geleden?

Ze voelt hoe Robbert wacht op een antwoord. De oprechte aandacht in zijn stilte bezorgt haar kippenvel. Ze aarzelt. Ze laat het verleden liever rusten. Hoe lang zijn ze eigenlijk samen geweest? Een paar jaar? Telt dat wel?

Robbert legt zijn hand even op de hare.

‘Je hoeft het niet te vertellen als je niet wilt. Maar het mag wel.’

Hij laat haar hand los en zwijgt. Denise pakt haar wijnglas en neemt een slok. Haar vingers spelen even met het steeltje voordat ze hem weer aankijkt. Ze voelt zijn blik, zijn warmte. Ze wendt haar ogen af en kijkt opnieuw naar haar glas. Leeg. Is dit wel verstandig om

te doen, praten over het verleden? Ze rolt opnieuw het steeltje van het glas tussen haar vingers. Linksom. Rechtsom. Linksom.

‘Sorry, ik had het niet mogen vragen. Het is ook erg persoonlijk besef ik.’

‘Nee hoor, je mag het gerust vragen. Het is een gewone vraag, toch?’ probeert ze.

Ze kijkt hem eventjes aan. Lang gaat niet. Hij vangt haar onzekerheid op en pakt de fles wijn uit de koeler. Ook die is leeg.

‘Wil je eerst nog een wijntje?’ Hij wacht haar antwoord niet af en gebaart naar de langslopende ober.

‘Ik heb geen wijn nodig om te praten, maar lekker is het wel,’ grinnikt ze.

Ze denkt terug aan Marc. Ze is nu achtendertig. Ze telt. Zeventien jaar geleden dus.

Robbert zwijgt en kijkt haar rustig aan.

‘Neem de tijd, ik loop niet weg. We hebben nog de hele avond.’

‘Het is zo lang geleden, weet je. Marc en ik. We waren tieners, twintigers. Je kent dat wel. Eerste liefdes van elkaar. Hevig verliefd, samen op vakantie.’

Ze is even stil als ze terugdenkt aan hun laatste vakantie. Toscane. Ze heeft vandaag regelmatig aan Marc gedacht tijdens de wandeling met Robbert. Ze voelt opnieuw de pijn van het absolute gemis. Ogenblikkelijk beseft ze dat ze nooit voor Atlantis Toscane had moeten kiezen als projectlocatie. De helderheid van het inzicht overvalt haar. Er is geen weg terug. Ze krimpt ineen. Robbert ziet hoe de uitdrukking op haar gezicht verandert. Hij pakt opnieuw haar hand en houdt hem deze keer vast. Het is alsof hij niet anders kan, alsof het buiten hem om gebeurt. Het is een oprecht gevoel dat van ver komt, ergens diep van binnen, hij moet dit doen!

‘Kijk me aan, Denise,’ gebiedt hij zacht.

Ze voelt zijn dwingende blik en kan niet anders dan naar hem opkijken. Het intense verdriet dat hij ziet raakt hem. Alsof hij het herkent. Maar waarvan?

‘Ik zie je pijn,’ fluistert hij, terwijl hij haar hand langzaam loslaat, geschrokken van zijn eigen directheid.

De essentie van zijn woorden raken haar tot diep in haar ziel. Ze ziet hoe hij zijn hand op zijn hart legt en zachtjes knikt, terwijl hij haar blijft aankijken. Denise schrikt van zijn oprechte gebaar. Robbert lijkt werkelijk door haar heen te kijken. Er schiet een brok in haar keel en ze kucht. Ze slikt hem weg. Het is verdorie jaren geleden. Ze kan toch zeker wel gewoon vertellen wat er gebeurd is? Ze neemt de karaf met water, vult het waterglas en neemt een grote slok.

‘Oké dan.’

Ze zet het glas weer neer en haalt diep adem.

‘Marc en ik waren destijds ook in Toscane op vakantie, een kilometer of dertig hier vandaan. We stonden op een kleine boerderijcamping en hadden een tentje dat naast de rivier stond. We sliepen op een luchtbed dat steeds leegliep, maar dat maakte ons niet uit. We waren met de motor en toerden door heel Italië. Althans, dat was de bedoeling. Zo ver is het nooit gekomen. Marc ging die ochtend broodjes halen in het dorp, met de motor. Hij kwam in botsing met een tractor die hem niet zag, het was net voor een scherpe bocht. De man ging gewoon niet opzij, het pad was smal en Marc kwam ten val. Hij kwam verkeerd terecht, met zijn hoofd op een rots. Hij was op slag dood.’

Robbert weet even niet wat hij moet zeggen. Dit had hij niet verwacht.

‘Jezus Denise, wat afschuwelijk.’

‘Ja, dat was het ook.’

Ze zwijgt even, terugdenkend aan die dag. Plotseling voelt ze de behoefte om meer te vertellen. Meer dan anders.

‘Ik wachtte en wachtte en hij kwam maar niet terug. Ik begreep er niets van en werd steeds onrustiger. Toen de campingbaas met de politie kwam aanlopen, wist ik meteen dat het voor mij was en dat het heel erg was. Ik voelde het gewoon. Ik wist het al voordat hij sprak.’

‘Hij betekende veel voor je hè?’

‘Ja.’

Haar antwoord is eenvoudig. Hij probeert iets te zeggen maar weet niet wat. Woorden lijken ineens van geen betekenis. Hij zwijgt en pakt opnieuw haar hand en streelt zachtjes haar vingers.

‘We hadden het zo leuk samen. We begrepen elkaar zonder woorden. We zouden gaan trouwen. Ik heb dat verlangen nooit meer gehad met een andere man,’ fluistert ze.

Ze kijkt hem aan en voelt hoe er plotseling een rilling over haar rug loopt. Ze kijkt naar zijn krachtige handen en verzorgde nagels die de hare strelen. Zo anders dan de handen van Marc. Toch doet Robbert haar vandaag sterker dan ooit aan Marc denken. Het lijkt soms alsof ze weer even terug is in het verleden. Het gemak waarmee ze met elkaar omgaan, de vanzelfsprekendheid tussen hen. Zijn warmte, zijn speelsheid en lichtheid, zijn humor.

‘Weet je, ik ben niet gewend om zo uitgebreid over Marc te vertellen. Het zal de omgeving zijn, de herinneringen hier in Toscane,’ verplicht ze zich te zeggen.

‘Je hoeft je voor mij niet te verontschuldigen, Denise.’

Ze kijkt hem opnieuw aan, een gevoel van dankbaarheid stroomt door haar heen.

‘Het was fijn om met je te wandelen vandaag. Om nieuwe herinneringen te kweken. Dank je wel daarvoor, Robbert.’

Ze glimlacht en maakt haar hand los uit de zijne. Voor vanavond waren dit genoeg intimiteiten tussen hen. Tenminste, wat dit onderwerp betreft. Robbert is blij met de komst van de ober met de tweede fles wijn.

‘Fijn dat je me dit durft te vertellen, Denise. Ik vind het heel bijzonder. Laten we toasten op een nieuwgeboren herinnering aan Toscane.’

Denise glimlacht en heft haar glas.

‘Dat lijkt me een geweldig idee.’

Vertwijfeld legt Elvie de hoorn neer. Robbert laat deze week wel heel weinig van zich horen. Bij uitzondering heeft ze het hotel gebeld, maar de receptie laat weten dat hij niet op zijn kamer is. Het moet wel een heel drukke week voor hem zijn. Ze hoopt maar dat het goed gaat daar in Toscane. Als het lekker loopt op zijn werk, is Robbert een stuk leuker thuis. Ze heeft behoefte aan een opgewekte Robbert. Zeker als ze dit weekend bij haar zus op bezoek gaan. Robbert ergert zich vaak aan de kortzichtigheid van Mariska. Dan is het prettig als hij goed gemutst is. Ze denkt aan de onbesproken afstand die is ontstaan na zijn verjaardag. Ineens voelt ze zich schuldig over haar koele houding in bed. Ze zal hem eens extra verwennen als hij morgen thuiskomt. De liefde van de man gaat immers door de maag. De Italiaanse keuken is een van zijn favorieten. Wat zal ze maken om de Italiaanse kookkunst te overtreffen? Thais? Zal ze dat heerlijke kipgerecht maken met kokos en sereh? Ze trekt de diepvrieslade open. Shit, de sereh is op. Ze werpt een blik op haar horloge. Als ze snel is, kan ze nog net even op de fiets langs bij de Aziatische supermarkt. Robbert heeft iets lekkers verdiend als hij zo hard werkt. En als het gerecht met de verse kruiden een dag kan trekken, smaakt het morgen des te beter. Ze voelt zich meteen een stuk prettiger.

Toch is het vreemd, bedenkt ze op de fiets op weg naar de supermarkt. Robbert belt altijd 's avonds als hij op zakenreis is. Gisteren heeft ze alleen een sms'je van hem gekregen. Het voelt raar. Ze negeert het knagende gevoel in haar buik. Als ze de artikelen uit de tijdschriften moet geloven, ligt het aantal vreemdgaande mannen minstens op 40%. Een zakenreis is natuurlijk de uitgelezen kans. Dat hoor je altijd van anderen. Mariska heeft haar ook al eens gevraagd of ze nooit bang is dat Robbert vreemdgaat als hij in het buitenland is. Hij heeft haar verteld over Denise, hoe ze zo mooi

op één lijn liggen qua visie op dat Atlantis-project en hoe geweldig zij dingen voor elkaar weet te krijgen. Zou die Denise er ook zijn? Ze heeft er helemaal niet naar gevraagd en Robbert heeft er niets over verteld. Het zweet breekt haar plotseling uit. Waarom moet ze nu ineens aan die Denise denken? Nou ja, zeg. Vreemdgaan is immers niets voor Robbert. Ze schudt haar hoofd. Het is echt onzin, Robbert houdt van haar. Ze parkeert haar fiets voor de deur van de supermarkt en haalt de sleutel uit het slot. Plotseling schaamt ze zich voor haar negatieve gedachten. Robbert verdient haar wantrouwen niet. Ze zijn al twintig jaar gelukkig samen. Uitgebreid koken met verse kruiden zal haar gedachten verzetten. Ze verheugt zich op de goedkeurende blikken van Robbert als hij het gerecht straks proeft. Ze glimlacht. Maartje en Jeroen zijn ook dol op Thais. Morgen is hij er weer. Haar heerlijke man. De vader van haar kinderen. Ze mist hem en voelt een onverwachts groot verlangen naar hem. Nog één dag. Ze pakt haar tas en loopt door de grote draaideur naar binnen.

20

Robbert gooit zijn jas op het bed van de hotelkamer. Zijn hoofd tolt een beetje. Die tweede fles wijn is misschien toch te veel van het goede geweest. Desalniettemin kijkt hij met tevredenheid terug op de dag met Denise. Wat een heerlijke wandeling in die prachtige natuur, wat een geweldig gezelschap is ze en wat een onverwacht intiem etentje als afsluiting. Hoezo alleen collega's? Voor zijn kamerdeur hebben hun lippen elkaar heel even geraakt. Hij strijkt even met zijn vingers langs zijn lippen, alsof hij zo het gevoel van dat trillende stroompje tussen hen weer kan terughalen. Hij zucht. Het liefst had hij Denise mee naar zijn kamer genomen, maar hij heeft zich beheerst. Hoera voor hem. Het is maar beter zo.

Ze moeten tenslotte nog een hele zomer samenwerken. Robbert trekt zijn kleren uit en loopt naar de badkamer om zijn tanden te poetsen.

Terwijl hij de tandpasta uit de tube knijpt, denkt hij terug aan hun gesprek over Marc. Wat leek ze ineens breekbaar. Het is precies wat hem zo aantrekt in haar. Aan de ene kant een vrouw van de wereld, verleidelijk en doortastend, en aan de andere kant heeft hij soms het gevoel dat hij haar moet beschermen. Hij is verbaasd dat hij letterlijk haar pijn in zijn eigen lijf kon voelen toen ze over Marc vertelde. Wat een verhaal. Hij kan zich wel voorstellen dat zijn dood een enorme impact heeft gehad op haar liefdesleven. Ze heeft zich gewoon op haar werk gestort en laat niemand meer dichtbij komen. Voor hem is het zo duidelijk als het maar zijn kan. *Behalve nu voor jou misschien? Jou laat ze wel dichtbij komen, jij maakt een kans, Robbert.* Tegelijkertijd voelt hij de onmogelijkheid. Wat jammer eigenlijk, bedenkt hij, zo'n leuke vrouw. Terwijl hij zijn mond spoelt, hoort hij de klop op zijn deur. Hij pakt de handdoek, veegt de restjes tandpasta van zijn mondhoeven en loopt naar de deur terwijl hij de handdoek om zijn heupen vastzet. Nieuwsgierig gluurt hij door het kijkvenstertje. Zijn mond valt open. Een golf van overdonderende begeerte vermengt zich met paniek. Gehaast opent hij de deur. Daar staat ze voor hem, haar satijnen duster half open. Hij vangt een glimp op van de zwarte dunne bandjes van haar beha die in een sierlijke bocht naar haar slanke hals lopen. Vaag ziet hij een blote buik en een zwarte slip. In een fractie van een seconde neemt hij haar in zich op. Het is alsof hij bevriest.

'Ga je me nog binnenlaten of laat je me hier op de gang staan?', fluistert Denise met zwoele stem.

Robberts blik schiet over de gang. De gang is leeg. Met een woest gebaar grijpt hij haar bij haar arm, trekt haar naar binnen en sluit de deur. Met een kracht die hem zelf verbaast, duwt hij haar met haar rug tegen de deur.

‘Denise, ben je gek geworden? Dit is niet goed, dit is waanzin!’
Hij voelt hoe het bloed naar zijn hals en wangen schiet.
Denise legt haar vinger op zijn lippen en drukt haar blote buik naar voren.
‘Niet praten. Voelen,’ gebiedt ze, terwijl ze hem in zijn ogen kijkt.
Hij slikt en ziet hoe haar ademhaling versnelt.
Het lijkt alsof de tijd stilstaat. Het bloed van zijn hart bonst met krachtige slagen tegen zijn ribbenkast.
‘Voelen, Robbert. Wat voel je?’ fluistert ze.
Ze legt haar wijsvinger op zijn lippen en laat hem langzaam naar beneden glijden. Het intieme gebaar overvalt hem nog meer dan haar verschijning. Een grote flard witte mist krult in zijn hoofd omhoog.
‘Voel je hetzelfde als ik, Robbert? Kijk me aan.’
Haar ogen boren zich in de zijne, zijn gedachten lijken verder weg dan ooit. Haar vinger glijdt verder naar beneden, over zijn kin. De kamer is gevuld met een dikke nevel van erotisch verlangen.
‘Je voelt hetzelfde als ik. Ik weet het. Dit is onvermijdelijk Robbert, geef het maar toe.’
Haar hand blijft rusten op zijn borstkast. Zijn blik glijdt van haar ogen naar haar mond. Hij staart naar haar prachtige lippen. Ze zijn half geopend en glanzen uitnodigend. Ze wachten op hem, hij weet het.
‘Eén nacht Robbert. Ik hoef niet meer dan één nacht. Een nacht voor nieuwe herinneringen aan Toscane.’
Hij weet dat ze hem manipuleert, de heks. Het lijkt alsof de mist in zijn hoofd alle logica heeft weggepompt. Ze heeft gelijk. Hij wil haar en zij wil hem. Hongerig trekt hij haar naar zich toe en kust haar. Hij voelt hoe haar zachte lippen zich openen en hoe haar warme tong speelt met de zijne. Een golf van diep oerverlangen stroomt door zijn onderlijf. Heel even verschijnt het beeld van Elvie op zijn netvlies. Hij negeert het protesterende stemmetje in zijn hoofd en de steek van schuldgevoel als hij de zachte ronde borsten van Denise tegen zijn bovenlichaam voelt. Haar handen glijden uitnodigend naar beneden.

Zijn huid tintelt. Kippenvel golft over zijn rug. Tegelijkertijd duizelt het in zijn hoofd en raast de storm in zijn bekkengebied. Dit kan niet, dit is fout. De alarmbellen in zijn hoofd schreeuwen. Hij aarzelt. Hij is geil en voelt zich meer man dan ooit. Hij voelt hoe de handen van Denise steeds verder naar beneden glijden en hoe zijn opwinding alleen maar toeneemt. Hij negeert het terugkerende beeld van Elvie in zijn hoofd en concentreert zich op de volgende golf van wellust die hem overspoelt. Zo sterk heeft hij dit met Elvie nooit gevoeld. Deze intensiteit wil en kan hij niet langer negeren. Het is onmogelijk om dit te ontkennen.

Denise heeft gelijk.

Dit is echt onvermijdelijk.

21

Denise trekt de kastdeur van de hotelkamer open om haar kleren te pakken als ze haar mobieltje hoort. Sms'je van Bernhard. De lieverd. 'Goedemorgen schoonheid, hoe is het gegaan? Vertel!' Denise grijnst. Hoewel ze nauwelijks heeft geslapen, voelt ze zich geweldig.

'Nog steeds in de zevende hemel, was helemaal geweldig. R. is zo lief en een fantastische minnaar. Ongekend groot.'

'Klinkt hemels. En nu?'

'Koffers pakken. Vlieg zo terug.'

'Geniet er nog maar van. Straks moet je weer terug naar de aarde.'

'Weet ik. Niet aan denken nu. Vandaag is vandaag.'

Ze voelt haar lichaam nog gloeien en werpt een blik in de spiegel van de toilettafel. Oh God, haar kin en neus glimmen en zijn rood.

'Zie er niet uit na al dat gezoen. Dit is heel erg.'

Ze voelt met haar hand over de huid van haar kin, die wat rauw aanvoelt. De stoppels van Robbert natuurlijk. Mannen!

‘Make-up doet wonderen. Fijne reis naar huis.’

‘Fijne dag jij. Spreek je later.’

Bernhard heeft gelijk. Wat poeder en lipstick zal haar goed doen. Ze denkt aan vanochtend. In zijn armen is ze wakker geworden en zijn ze gewoon weer verder gegaan met vrijen. Brandend van onophoudelijk verlangen, onverzadigbaar. Ze voelt haar hele lichaam nog tintelen.

Vandaag is om na te Genieten. Met een Hoofdletter.

Neuriënd loopt ze opnieuw naar haar kast en opent de deur. Ze schiet in een gemakkelijke jurk. In een mum van tijd zit alles in haar koffer. Efficiency is haar levensmotto. En doelmatigheid, voegt ze eraan toe met een grijns, als ze terugdenkt aan haar verleidings-scène. Geen enkele man kan zoiets weerstaan. Ze loopt naar het onbeslagen bed en laat zich met een zucht achterover vallen. Het is precies gegaan zoals ze heeft gepland. Als ze heel eerlijk is, heeft de nacht met Robbert haar stoutste dromen overtroffen. Ze heeft nooit verwacht dat ze zich na Marc met iemand zo verbonden zou kunnen voelen. Het is zo anders dan met Ruud of andere minnaars. Dat was gewoon seks. Dit met Robbert is veel meer dan seks alleen. Ze zucht. Robbert heeft een mannelijke kracht laten zien die haar verrast heeft. Alhoewel, na die vergaderscène had ze kunnen weten dat er een leeuw in hem schuilt. Dat is precies wat haar zo aantrekt in hem, die tweeledigheid. Het communicatieve, warme en enthousiaste op zijn werk en jawel, een echte man in bed. Ze ziet gewoon dat er veel meer in hem zit dan hij zelf weet. Ze vindt het heerlijk om dat in hem los te maken. Ze hoeft alleen maar haar vrouwelijke charmes te gebruiken.

Ze draait zich op haar buik. Verwonderd is ze ook. Met Robbert vrijen is alsof ze in een andere dimensie is gekomen. Totaal geen besef van tijd en het heeft haar verbaasd dat Robbert om vier uur verzuchtte dat het toch echt beter was als ze ook nog zouden slapen. Ze heeft maar twee uurtjes geslapen toen ze opnieuw zijn

warm kloppende erectie tegen haar billen voelde. Zijn warme handen over haar buik en borsten, ze voelt het nu weer. Het is alsof haar lichaam meteen klaar voor hem is. In die vroege ochtend was hun liefdesspel anders, minder gehaast, zachter en toch intenser. Ze ziet opnieuw de blik in zijn ogen als hij bij haar binnenkomt en geniet weer van het overweldigende gevoel dat het bij haar oproept. Robbert heeft geen haast om klaar te komen, heeft alle tijd en is met al zijn aandacht bij haar. Beweging is niet nodig. Hem in haar voelen alleen al is overweldigend. Ze proeft opnieuw zijn zoenen, zacht en teder. Het lijkt alsof er geen enkel ander doel is behalve de verbinding tussen hen te voelen. Het is haar niet gelukt haar ogen los te maken van de zijne, samen wegzwevend in een tijdloze ruimte van zijn verzengende blik en liefdevolle aanrakingen. Dat het zo met iemand kan zijn. Hoezo één nacht? Dit smaakt naar meer! Ze springt op van haar bed en loopt naar de spiegel. Ze wil zichzelf zien, alsof ze zo de herinnering aan hun samenzijn kan vastleggen. Denise grijnst als ze haar ogen ziet schitteren. Het is alsof de zon, de maan en de sterren tegelijkertijd stralen. Ze zucht diep, rekt zich uit en draait zich even half om, terwijl ze naar zichzelf blijft kijken. Dit is helemaal niet afgelopen. Ze gaat een geweldige tijd met Robbert tegemoet. Ze weet het zeker.

C★